

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 11Csp/58/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117205275
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Pribulová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2018:2117205275.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Zuzanou Pribulovou v právnej veci sporu žalobcu: V. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXXX/XX, C., zastúpený: Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 36 865 281, Hlavná 31, Trnava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Pribinova 25, 824 96 Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o zaplatenie sumy 1.689,44 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1.689,44 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.689,44 eura od 01.02.2018 do zaplatenia, a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku sa žaloba z a m i e t a .

III. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 28.02.2017, doručenou tunajšiemu súdu dňa 03.03.2017, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 1.689,44 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.689,44 eura od 20.01.2017 až do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania.

2. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že dňa XX.XX.XXXX žalovaný uzatvoril so žalobcom Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorá zmluva je spotrebiteľskou zmluvou podľa Občianskeho zákonníka, ako aj zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný pred uzatvorením zmluvy žalobcovi neposkytol informácie vyžadované zákonodarcom v zmysle § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch vo forme formulára Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere. V Zmluve absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti, rozdelenie splátok na istinu, úrok a iné poplatky, adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti. V zmysle čl. 8 je v zmluve inkorporovaná Dohoda o poskytnutí služby, predmetom ktorej je záväzok žalovaného poskytnúť žalobcovi na jeho žiadosť službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu a záväzok žalobcu zaplatiť za poskytnutie predmetnej služby odplatu vo výške 215,75 eura v prípade úveru. Odplata za poskytnutie služieb sa stala splatnou dňa, kedy bol žalobcovi poskytnutý úver. Žalobca tak reálne prijal plnenie zo strany žalovaného vo výške 1.284,25 eura. Žalobca v dobrej viere pravidelne mesačne od uzatvorenia zmluvy splácal sumu vo výške 80,37 eura. Žalobca žalovanému zaplatil celkovo sumu 2.973,69 eura, pozostávajúcu z istiny vo výške 1.284,25 eura a zmluvných úrokov vo výške 1.689,44 eura. Dňa 05.01.2017 bol žalovaný elektronickou komunikáciou vyzvaný, aby žalobcovi vydal bezdôvodné obohatenie, a to do 14 dní odo dňa doručenia výzvy. Žalovaný žalobcovi plnenie v stanovenej lehote nevydal. Žalobca ďalej

poukazoval na to, že zmluva neobsahuje zákonom predpísané náležitosti. Absentuje úroková sadzba z dôvodu neprimeranej výšky úrokovej sadzby. Výška úrokovej sadzby úveru uvedená v zmluve je 70,01%. Záväzok žalobcu zaplatiť žalovanému údajnú istinu úveru vo výške 1.500,- eur by sa pri riadnom splácaní úveru zvýšil za 42 mesiacov o sumu 1.875,54 eura. Výška úrokovej sadzby v zmluve nezodpovedá (v neprospech spotrebiteľa) výške priemernej úrokovej miery z úverov peňažných ústavov v čase uzavretia predmetnej zmluvy. Podľa tabuľky priemerných úrokových mier z úverov obchodných bánk uverejnenej na internetovej stránke Národnej banky Slovenska bola priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby 10,68% pre podobné typy úverov so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby v mesiaci apríl 2013. Dohodnutá výška úrokovej sadzby výrazne prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia predmetnej zmluvy, teda ide o neplatný právny úkon. Zmluva tak neobsahuje určenie výšky úrokovej sadzby. Vzhľadom na skutočnosť, že hodnota RPMN uvedená v zmluve je nižšia ako úroková sadzba, je preukázané, že žalovaný v zmluve nesprávne uviedol výšku RPMN, v dôsledku čoho v zmluve táto náležitosť absentuje. V Zmluve nie je uvedený spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky. V zmluve síce je uvedený počet splátok, avšak absentuje v nej konečný termín splatnosti spotrebiteľského úveru. V zmluve absentuje adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti. Vzhľadom na uvedené absencie zákonných náležitostí poukazoval žalobca na to, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca ďalej uviedol, že obohatenie žalovaného, ktoré predstavuje rozdiel medzi peňažnou čiastkou reálne poskytnutou žalovaným, t.j. sumou 1.284,25 eura a sumou, ktorú žalobca zaplatil, t.j. 2.973,69 eura, t.j. suma 1.689,44 eura, je získané prijímaním mesačného plnenia bez právneho dôvodu. Žalobca poukazoval na neplatnosť dojednania o revolvingu s tým, že zámerom žalobcu nebolo uzatvorenie revolvingového úveru, no jeho uzatvorenie mu bolo vnútené predpísanou formou zmluvy. Vzhľadom na to považuje žalobca dojednania o revolvingu zámerne žalovaným inkorporované v zmluve za neplatné, v rozpore so zásadou dobrých mravov. Žalobca ďalej uviedol, že odplata za Dohodu o službách inkorporovaná v zmluve je v absolútnom rozpore s dobrými mravmi. Obdobné poplatky sú považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože neslúžia po materiálnej stránke spotrebiteľovi a jeho záujmom. Záverom žalobca uviedol, že vzhľadom na uvedené skutočnosti sa žalovaný úmyselne na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, a to celkom v sume vo výške 1.689,44 eura, pričom aj napriek výzve zo strany žalobcu žalovaný odmietol získané bezdôvodné obohatenie do 19.01.2017 vydať. V doplnení žaloby zo dňa 05.12.2017 žalobca uviedol, že predkladá doklad, ktorým preukazuje, že mu žalovaný reálne poskytol sumu vo výške 1.284,25 eura (potvrdenie - história transakcií z VÚB, a.s.). Z tohto potvrdenia je zároveň zjavné, že žalovaný poskytol žalobcovi ďalšie dve sumy vo výške 1.284,25 eura a 1.277,05 eura, ktoré súvisia s konaniami vedenými na tunajšom súde pod sp.zn. 32Csp/58/2017 a 19Csp/48/2017. Skutočnosť, že žalobca zaplatil žalovanému sumu vo výške 2.973,69 eura žalobca preukazuje listom žalovaného - oznámením o zosplatnení zo dňa 27.09.2016, ktorého obsahom je oznámenie žalovaného žalobcovi, že je v omeškaní s úhradou splátky č. 38, 39 a 40. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že žalobca v tom čase riadne zaplatil celkom 37 splátok po sume 80,37 eura, čo predstavuje sumu vo výške 2.973,69 eura.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril v tom zmysle, že formulár Štandardných európskych informácií o spotrebiteľských úveroch žalovaný pred uzatvorením zmluvy žalobcovi poskytol, pričom žalobcovi bol poskytnutý dostatočný časový priestor pre oboznámenie sa s jeho obsahom, pričom tento predzmluvný dokument obsahuje podpis žalobcu, ktorý je totožný s podpisom na zmluve, atď.. Ak žalobca poukazuje na „neprimeranú“ výšku úrokovej sadzby, žalovaný dáva do pozornosti, že výška odplaty bola v čase uzavretia zmluvy regulovaná explicitne a upravená ustanovením § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Zo žiadneho právneho predpisu účinného v období uzatvorenia zmluvy nevyplývala povinnosť veriteľov riadiť sa pri stanovení výšky odplaty všeobecne, na základe zverejnených štatistických údajov. Zmluva bola medzi sporovými stranami uzavretá v roku 2013. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy bolo do Občianskeho zákonníka zavedené zákonom č. 102/2014 Z.z. a účinné od 01.04.2015. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka v zmysle označeného ustanovenia (§ 52 ods. 2 posledná veta) je prípustné len pre vzťahy založené po jeho účinnosti. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že v zmysle § 502 ods. 2 Obchodného zákonníka nie je v prípade úverovej zmluvy podľa zákona možné vysloviť neplatnosť celého dojednania o odplate ani v prípade, ak by tieto boli v rozpore so zákonom. Samotná výška odplaty (úrokov) bola v čase uzavretia zmluvy upravená § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Uvedené ustanovenie teda predstavuje „zákon“, na ktorý sa odvoláva spomenutý § 502 Obchodného zákonníka. Odplata, ktorá je regulovaná v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, vyjadruje celkovú nákladovosť úveru pre spotrebiteľa (teda okrem úroku aj prípadne ďalšie poplatky, ktoré v súvislosti s úverom má zaplatiť s výnimkou tých, ktoré nie sú povinné a teda predpokladom pre získanie úveru). Pri porovnaní výšky odplaty s hodnotou priemernej

odplaty za spotrebiteľské úvery je namieste záver, že táto nebola podstatne prevýšená. Obvyklou odplatou, vzhľadom na spôsob jej určovania v korelácii s tým, že ide o odplatu na finančnom trhu (nie na bankovom trhu) je práve hodnota priemernej odplaty určovanej Ministerstvom financií SR. Tá bola pre zmluvu vo výške 47,29 %. Dohodnutá odplata v zmluve priemernú odplatu na finančnom trhu podstatným spôsobom neprevyšovala - za podstatné prevýšenie by bolo možné považovať odklon od priemernej sadzby o 25-27 %. K tvrdeniu žalobcu o tom, že výsledná RPMN nesmie byť nižšia ako ročná úroková sadzba, žalovaný uviedol, že žalobca k podanej žalobe nepriložil žiadny dôkaz, ktorý by jeho tvrdenia preukazoval. Zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13 sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva Zmluva o RÚ je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto Zmluvou o RÚ. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. V súvislostiach s výkladom § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je prvým ustanovením, ktoré treba zohľadniť § 9 ods. 5. Podľa jeho znenia spotrebiteľ má právo požadovať tzv. amortizačnú tabuľku obsahujúcu rozpis splátok, a členenie splátky. Ak by zmluva mala obsahovať rozpisanie splátky, potom žalovaný nevidí žiadny zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona. Veď dané údaje by už mal priamo v zmluve. To len potvrdzuje skutočnosť o tom, že záver založený na jazykovom výklade popiera význam § 9 ods. 5. Tzv. rozčleňovanie splátky je teda výklad založený na nesprávnom výklade zákona. Znenie zákona č. 129/2010 Z.z. síce je nepresným prevzatím smernice 2008/48/ES, to však súd nezabúva na povinnosti pri výklade vnútroštátnej normy prihliadať na základe nepriameho účinku na také ustanovenia úniijného práva, ktoré sú do príslušnej vnútroštátnej normy prevzaté. Výsledok sledovaný smernicou je povinný pri rozhodovaní zabezpečiť aj súd členského štátu. Žalovaný ďalej uviedol, že adresa veriteľa pre uplatnenie reklamácie alebo sťažnosti je upravená v bode 12 ods. 12.1 Zmluvných dojednaní. Zmluvné dojednanie nepredstavujú samostatný dokument oddelený od Zmluvy o revolvingovom úvere, ale jej technickú súčasť. Žiadosť/Zmluva a Zmluvné dojednanie sa nachádzajú na jednom liste papiera, pričom Žiadosť/Zmluva o revolvingovom úvere tvorí líce listiny a Zmluvné dojednanie tvoria rub zmluvy. Z textu zmluvy, konkrétne z bodu 13 zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva, že zmluvné dojednanie sú nielen neoddeliteľnou súčasťou zmluvy (čo do právnej povahy), ale sú súčasťou zmluvy aj z hľadiska technického vyhotovenia danej zmluvy. Podľa bodu 13 zmluvy o revolvingovom úvere Riadnym vyplnením a následným podpisom tejto Žiadosti/Zmluvy všetkými zúčastnenými stranami uzatvoril Veriteľ s Dlužníkom Zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvné dojednanie (na zadnej strane tejto žiadosti/zmluvy). Žalobca bez akéhokoľvek zdôvodnenia založeného na konkrétnych skutočnostiach spochybňuje vlastný prejav vôle. Ani z podanej žaloby nevyplýva, že by pred podpisom zmluvy nevedel akú zmluvu uzatvára, čo je jej obsahom. Žalovaný zdôrazňuje, že poskytnutie revolvingu nie je obligatórne, nakoľko v prípade nezáujmu má klient možnosť vopred vypovedať revolving (článok 9 zmluvných dojednaní), resp. požiadať o jeho stornovanie. V rámci výpočtov RPMN regulovaných zákonom č. 129/2010 Z.z. (príloha č. 2) sa upravuje určitý špecifický mechanizmus pre výpočet uvedeného údaju napríklad pre revolvingový úver, kontokorent, kreditné karty a pod.. Žalovaný poukazuje tiež na skutočnosť, že žalobca obsah zmluvy ani následne nespochyboval. Je pomerne nelogické prejavovať nespokojnosť až so značným odstupom času, ak navyše pri uzatváraní zmluvy a aj následne pri jej splácaní podmienky zmluvnej strane vyhovovali. Nakoľko žalobcovi revolving ani poskytnutý nebol, návrh na určenie neplatnosti revolvingu nemá oporu v žiadnej skutočnosti, je zmätočným a po právnej stránke nedôvodným. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu týkajúce sa Dohody o poskytnutí služby. Z tvrdení žalobcu nevyplýva, v čom má spočívať dôvod neplatnosti, v čom má spočívať neprijateľnosť poplatkov. Žalobca v podanej žalobe pritom nespochyboval, že sa s dohodou oboznámil a uzavrel ju dobrovoľne. Žalovaný poukazuje na bod 8., ods. 8.6 Dohody o poskytnutí služby tvrdí, že dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Predmetná odplata je cenou plnenia, čiže úvaha o neprijateľnosti dojednaní o tejto odplate je vylúčená. Ani cena plnenia, a to aj v zmysle výslovného znenia smernice Rady 93/13/EHS v článku 4 odstavec 2, a ani dojednanie o nej nie sú neprijateľnou podmienkou. Podľa žalovaného tvrdenia žalobcu o úmyselne získanom bezdôvodnom obohatení nemajú reálny skutkový a ani vecný dôvod.

4. V replike žalobca uviedol, že zákonná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 a nasl. zákona o spotrebiteľských úveroch by podľa tvrdení žalovaného mala byť splnená tým, že sa nachádza v nepodpísaných zmluvných dojednaniach, prípadne by mala vyplývať z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Ďalej žalobca poukazoval na to, že v zmluve je uvedená úroková sadzba vo výške 70,01% a RPMN vo výške 65,70 %, ročná úroková sadzba je teda vyššia ako údaj o RPMN, čo s poukazom na § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch nie je matematicky možné, už len z dôvodu, že do údajov o RPMN je zarátaný aj úrok. Žalovaný aj napriek reálne poskytnutej istine úveru, ktorú predstavuje suma vo výške 1.284,25 eura, žalobcovi ročne úročil sumu vo výške 1.500,- eur. Výška ročnej úrokovej sadzby úveru uvedená v zmluve je 70,01 %. Záväzok žalobcu zaplatiť žalovanému iluzórnu istinu úveru vo výške 1.500,- eur by sa pri riadnom splácaní úveru zvýšil za 42 mesiacov na sumu vo výške 3.375,54 eura, teda o sumu 1.875,54 eura. Tvrdenie žalovaného o prednostnej aplikácii Obchodného zákonníka na výšku úrokovej sadzby pred právnu úpravu obsiahnutou v Občianskom zákonníku z dôvodu zásady zákazu retroaktivity považuje žalobca za účelové, bez opory v právnom poriadku SR. Žalovaný tvrdením „ide o odplatu na finančnom trhu (nie na bankovom trhu)“ navodzuje údajnú nemožnosť porovnania úrokovej sadzby uplatňujúcej nebankovým subjektom a bankou. Toto tvrdenie považuje žalobca za účelové, nakoľko banky rovnako ako aj nebankové subjekty - žalovaný, sú súčasťou finančného trhu, a teda majú vplyv na výšku ročných priemerných úrokových sadzieb. Ďalej žalobca uviedol, že dňa 22.04.2013 žalovaný uzatvoril so žalobcom okrem zmluvy aj zm1uvu o revolvingovom č. 8500024270 (Zmluva II). Žalovaný podmienil poskytnutie úveru žalobcovi uzatvorením dvoch identických zmlúv v ten istý deň (resp. v období 12 mesiacov), pričom v oboch zmluvách uvádza totožnú výšku priemernej hodnoty. Celková odplata v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, tak ako ju prezentuje žalovaný, predstavuje navýšenie úveru (odplata za tento úver tak prevyšuje priemernú hodnotu RPMN). K formuláru Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere žalobca uviedol, že uvedený formulár bol zo strany žalobcu podpísaný a vyplnený v ten istý deň ako bol podpísaný a vyplnený návrh na uzatvorenie zmluvy. Žalobca tak nemal dostatok časového priestoru na porovnanie úveru poskytovaného žalovaným s konkurenčnými ponukami na úverovom trhu. K Dohode o poskytnutí služby žalobca uviedol, že zo zmluvy jednoznačne vyplýva skutočnosť, že žalobca neparticipoval na koncipovaní predmetnej zmluvy, a teda nemohol ovplyvniť ani znenie inkorporovanej doložky o poskytnutí služby. Podľa žalobcu žalovaný poukazuje na § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého neprijateľnou zmluvnou podmienkou nemôže byť cena plnenia, pričom sa snaží odvieť pozornosť súdu od posudzovania inkorporovanej doložky - tzv. Dohody o poskytnutí služby, ako neprijateľnej zmluvnej podmienky v celku.

5. V duplike žalovaný poukazoval na to, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Uvedené závery potvrdzuje aj odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018. Podľa žalovaného požiadavka na uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru nie je požiadavkou na presnú dátumovú špecifikáciu.

6. Žalobca ako dôkazy predložil Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX, výzvu zo dňa 04.01.2017, Oznámenie o zosplatnení zo dňa 27.09.2016, História transakcií zo dňa 28.04.2017. Žalovaný ako dôkazy predložil Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2012, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018.

7. Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

8. Podľa § 297 CSP, súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak a) sa vo veci rozhoduje rozsudkom pre zmeškanie v prospech spotrebiteľa, b) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.

9. Súd vykonal dokazovanie vyššie uvedenými listinnými dôkazmi predloženými stranami, keď pojednával v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného, ktorý svoju neprítomnosť ospravedlnil z dôvodu hospodárnosti konania a súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti, pričom z vykonaného dokazovania zistil súd nasledovný skutkový stav:

10. Žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník uzavreli dňa XX.XX.XXXX Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi úver vo výške 1.500,- eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 42-och mesačných splátkach (vrátane úrokov) vo výške 80,37 eura. Ročná percentuálna miera nákladov úveru bola uvedená jednak v časti 5., a to ako predpokladaná RPMN za úver vo výške 70,01 % a v časti 6. ako RPMN za úver vo výške 65,70 %. Priemerná RPMN za úver bola uvedená vo výške 47,29 %. V rámci zmluvy bola tiež obsiahnutá Dohoda o poskytnutí služby zo dňa 22.04.2013, ktorou sa žalovaný zaviazal ako veriteľ poskytnúť žalobcovi ako dlžníkovi na jeho žiadosť službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu vo výške 215,75 eura. Žalobcovi bol zo strany žalovaného poskytnutý úver vo výške 1.500,- eur, pričom došlo k započítaniu pohľadávky veriteľa vo výške 215,75 eura, z ktorého dôvodu bola žalobcovi vyplatená suma 1.284,25 eura. Žalobca žalovanému zaplatil celkom 37 splátok vo výške 80,37 eura, t.j. celkom sumu 2.973,69 eura.

11. Podľa § 488 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

12. Podľa § 489 OZ, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

13. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

14. Podľa § 499 OBZ, za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

15. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“) (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

16. Podľa § 2 písm. d) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

17. Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

18. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

19. Podľa 52 ods. 1 a 2 OZ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. (1) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. (2)

20. Podľa 52 ods. 2 OZ (v znení účinnom od 01.04.2015), ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

21. Podľa 53 ods. 6 OZ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

22. Podľa § 37 ods. 1 OZ, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný

23. Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

24. Podľa § 7 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zák.č. 250/2007 Z.z.“) (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), nekalé obchodné praktiky sú zakázané. (1) Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. (2) Za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1. (4)

25. Podľa § 2 písm. u) a r) zák.č. 250/2007 Z.z. (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), na účely tohto zákona sa rozumie u) odbornou starostlivosťou úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti, r) podstatným narušením ekonomického správania spotrebiteľa využitie obchodnej praktiky na značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil.

26. Podľa § 4 ods. 8 zák.č. 250/2007 Z.z. (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zvykmi a tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

27. Podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. (1) Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. (2)

28. Podľa § 563 OZ, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

29. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

30. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

31. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník dňa 22.04.2013 pod č. 8500024270 uzavreli Zmluvu o revolvingovom úvere, v rámci nej aj Dohodu o poskytnutí služby, že žalobcovi bola (z dôvodu započítania sumy poskytnutého úveru vo výške 1.500,- eur so sumou odplaty za službu vo výške 215,75 eura) vyplatená zo strany žalovaného celkom suma 1.284,25 eura, a že žalobca zaplatil žalovanému celkom sumu 2.973,69 eura. Rovnako nespornou bola priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby pre podobné typy úverov so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby v mesiaci apríl 2013 vo výške 10,68 %. Sporným tiež nebolo, že v deň podpisu zmluvy bol žalobcovi doručený formulár Štandardné európske informácie o spotrebiteľských úveroch. V konaní sa žalobca domáhal vydania sumy 1.689,44 eura od žalovaného, a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia s poukazom na to, že poskytnutý úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov a dohodu o poskytnutí služby za neplatnú, a preto sa žalovaný o túto sumu zmluvných úrokov bezdôvodne obohatil.

32. Právny vzťah medzi stranami sporu založený predmetnou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ, zákona č. 129/2010 Z.z., zákona č. 250/2007 Z.z.), keďže žalovaný pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalobca vystupoval ako spotrebiteľ, pretože mu bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. V zmysle zásady lex specialis derogat legi generali má potom špeciálna právna úprava, ktorou je zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenie § 52 a nasl. OZ, prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, a je preto nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy (v zmysle ustanovenia § 52 ods. 2 veta posledná OZ) je prípustné len pre vzťahy založené po jeho účinnosti. Uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť dňom 01.05.2014, pričom právny predpis, ktorého je súčasťou, nemá prechodné ustanovenie, preto sa od jeho účinnosti vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Súd pritom poukazuje napr. na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 MCdo 14/2014 zo dňa 21.04.2015, v ktorom dovolací súd uviedol, že ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

33. Nakoľko zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) ZoSÚ, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Prístupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Lehota splatnosti je určená iba počtom splátok, čo nemožno považovať za súladné s vyššie citovaným ustanovením. Zmyslom § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ bolo, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Žalovaný uviedol, že z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva, že deň splatnosti poslednej splátky úveru podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru, avšak žiadne Zmluvné dojednania v konaní ako dôkaz nepredložil. Žalovaný tiež uviedol, že deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v

Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ani takýto dôkaz do vyhlásenia dokazovania za skončené nepredložil. Okrem toho, že v konaní nebola preukázaná existencia Zmluvných dojednaní, ani existencia Oznámenia veriteľa o schválení úveru, už vôbec nebolo preukázané, že by tieto listiny boli žalobcovi predložené pri podpise zmluvy z jeho strany, zároveň nebolo preukázané, že by žalobca uvedené prijal písomnou formou, a preto by ich ani nebolo možné považovať za písomnou formou uzatvorenú zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Rovnako chýba v zmluve aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a síce výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška mesačnej splátky 80,37 eura, bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Uvedené pritom nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keby z iných ustanovení zmluvy vyplývala výška úrokov a poplatkov. Účelom náležitostí ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje, ide pritom o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy. Pokiaľ ide o výšku RPMN, zmluva neobsahuje ani základnú obsahovú náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a to ročnú percentuálnu mieru nákladov, nakoľko táto je v časti 5. uvedená iba ako predpokladaná. Presná výška RPMN je uvedená až v časti 6. - údaje o schválenom revolvingovom úvere, uvedené schválenie však žalobca neprijal písomnou formou, preto ho nemožno považovať za písomnou formou uzatvorenú zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Z uvedených dôvodov považoval súd údaj o RPMN za v zmluve neuvedený. Súd dodáva, že cieľom ustanovenia § 11 v spojení s § 9 ZoSÚ je ochrana spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, priamo v nej, poskytnúť všetky relevantné údaje, na základe ktorých sa spotrebiteľ rozhoduje, či zmluvu o úvere uzavrie alebo nie, keďže uvedené údaje predstavujú informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zvážiť. V zmluve tiež chýba náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a to adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Žalovaný uviedol, že adresa veriteľa pre uplatnenie reklamácie alebo sťažnosti je upravená v bode 12 ods. 12.1 Zmluvných dojednaní, v konaní však dôkaz o tom nepredložil. Súd však uvádza, že i keby adresa pre reklamáciu bola skutočne uvedená v Zmluvných dojednaniach, keďže ide o náležitosť zmluvy vyžadovanú zákonom, uvedený údaj musí byť uvedený zreteľne a výslovne v zmluve, ktorú dlžník opatrí svojim podpisom, a nie v zmluvných dojednaniach, ktoré žalobca nepodpísal.

34. Podporne súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/409/2015-72 zo dňa 11.05.2016, v ktorého odôvodnení súd druhej inštancie uviedol, že „považuje za správny názor súdu prvého stupňa, že z citovaného ustanovenia vyplýva, že nestačí uvedenie celkovej výšky splátky, ale toto musí obsahovať rozčlenenie jednotlivých čiastok - istiny, úrokov a iných poplatkov. Táto informácia je významná pre spotrebiteľa, najmä pokiaľ ide o jeho možnosť zhodnotiť na základe predloženého splátkového kalendára ekonomickosť poskytnutého úveru, posúdenie, či požadovaný úrok za úver je pre neho výhodný, prijateľný, respektíve aby spotrebiteľ bol schopný posúdiť celkovú výšku odplaty požadovanej navrhovateľom za poskytnutý úver. Nakoľko z predložených listinných dokladov vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere presnú výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov neobsahovala, je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, teda len v hodnote poskytnutej sumy.“ Obdobne uviedol Krajský súd v Trnave v rozsudku č.k. 10Co/375/2016-119 zo dňa 13.09.2017, kde uviedol, že „odvolací súd preto zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že úverová zmluva uzavretá medzi účastníkmi dňa 23.02.2011 neobsahuje základnú obsahovú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a preto sa poskytnutý úver v zmysle § 11 písm. b) tohto zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na to, že pre záver o tom, že poskytnutý úver sa v zmysle § 11 písm. b) tohto zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov, stačí nesplnenie čo i len jednej zákonom stanovenej podmienky v ust. § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) zákona, nebolo ďalej potrebné skúmať a vyhodnocovať, či v zmluve absenteje aj ďalšia obligatórna

náležitost', odvolací súd sa preto z dôvodu hospodárnosti a účelnosti konania nezaoberal otázkou, či v zmluve absentuje aj náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. i), ako konštatoval súd prvej inštancie.“

35. K rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 pod zn. C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, súd uvádza, že predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere súd nevytýkal len absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ale aj neuvedenie údajov o termíne konečnej splatnosti, o výške RPMN a o adrese veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti, ktoré sú ako náležitosti zmluvy o úvere upravené nielen v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ale aj v smernici 2008/48, pričom článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Neuvedenie údajov o termíne konečnej splatnosti a o RPMN môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto aj v zmysle výkladu článku 23 smernice 2008/48, sa táto zmluva považuje za zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez úrokov a poplatkov. Zároveň je súd toho názoru, že zákon o spotrebiteľských úveroch ku dňu uzavretia zmluvy jednoznačne určoval náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom v prípade absencie čo i len jednej z náležitostí je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

36. V súvislosti s vyššie uvedeným odkazuje súd tiež na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/262/2016-49 zo dňa 31.10.2017, v ktorom odvolací súd uviedol, že „v danom prípade je tu zrejmy konflikt medzi Smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. 29. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. ... 32. Odvolací súd je preto názoru, že napriek poukazu žalovaného na Smernicu, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 9 ods. 2 zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý aplikoval okresný súd, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.“ Súd ešte dodáva, že pre posúdenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je (pre absenciu prechodných ustanovení k zmene úpravy) potrebné aplikovať ustanovenia zákona účinné v čase uzatvorenia zmluvy. Ďalej súd odkazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/294/2017-85 zo dňa 23.04.2018, v ktorom odvolací súd vyjadril názor, s ktorým sa tunajší súd stotožňuje, že „na to, aby bolo možné vykladať zákon v súlade so Smernicou je potrebné ZoSÚ novelizovať zosúladiť s textom Smernice, inak by bola porušená zásada právnej istoty (výkladom contra legem). Následkom citovaného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ je nová legislatívna zmena od 1.5.2018 (vykonaná novelou zák. č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení zákon o bankách), kde sa uvádza, že vzhľadom na toto rozhodnutie sa upravuje náležitosť zmluvy tak, že sa nahrádza rozčlenením pojmom frekvencia. Je teda evidentné, že zákonodarca pristúpil k legislatívnej zmene a súd nemôže vykladať sporné ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch rovnako v prípade dvoch rôznych znení zákona len z dôvodu, aby vyhovel požiadavke žalobcu. Požadovaný výklad sporného ustanovenia bude možný pri posudzovaní zmlúv uzavretých po účinnosti spomenutej novely (aby neodporoval princípu zákazu retroaktivity).“

37. Ako už súd uviedol, v prejednávanom prípade sa spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným žalobcovi považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný nemal nárok na zaplatenie úroku z úveru, ani žiadnych poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru.

38. Súd dodáva, že okrem vyššie uvedeného bolo potrebné vyhodnotiť výšku úrokovej sadzby 70,01 % ročne ako neprímerane vysokú, a preto odporujúcu dobrým mravom, nakoľko podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch sa vzhľadom

na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. Úroková sadzba úveru vo výške 70,01 % viac ako 6-násobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu 10,68 % uplatňovanú v čase uzavretia zmluvy bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek, ktorú výšku tvrdenú žalobcom v žalobe žalovaný nesporeval. Pod pojem „odplata obvyklá na finančnom trhu“ je potrebné pritom zahrnúť aj odplatu obvykle požadovanú komerčnými bankami pri poskytovaní spotrebiteľských úverov (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/703/2014 zo dňa 24.11.2015). Súd má však za to, že odplatu je potrebné považovať za neprimerane vysokú aj keby len s prihliadnutím na priemernú RPMN (47,29%), ktorú prevyšovala o takmer 23 percentuálnych bodov, čo je potrebné považovať za podstatné prevýšenie. Dohodnutá úroková miera v rozsahu 70,01% ročne teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto je dojednanie o úroku pre rozpor s dobrými mravmi a obchádzanie zákona (§ 53 ods. 6 OZ) podľa § 39 OZ neplatné (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 11Co/55/2016 zo dňa 28.09.2016).

39. Pokiaľ ide o Dohodu o poskytnutí služby zo dňa 22.04.2013, táto bola jednoznačne uzatváraná v súvislosti so zmluvou o úvere, čo je zrejme aj z toho, že je obsiahnutá v rámci zmluvy. Žalovaný sa na základe dohody zaviazal poskytnúť žalobcovi na jeho žiadosť a po splnení stanovených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru. Odplata za túto službu vo výške 215,75 eura pritom dosahuje takmer 15% z poskytnutej výšky úveru a zároveň sa takouto odplatou dojednaná odplata za úver vo výške 1.875,54 eura (3.375,54 - 1.500,00) navyšuje o sumu 215,75 eura, teda o viac ako 11%.

40. Nakoľko právny úkon uzavretia Dohody o poskytnutí služby je právnym úkonom, ktorý bezprostredne nadväzuje na spotrebiteľskú zmluvu, aj na tento právny úkon je potrebné aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru.

41. Súd má za to, že pri uzatváraní predmetnej Dohody o poskytnutí služby (ktorá má formu predtlačeneho formulára) došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti žalovaného, a ktorá podstatne narušila ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k službe, ku ktorému sa dostala. Žalovaný nekonal pri uzatváraní vyššie uvedenej dohody s odbornou starostlivosťou, pretože v konaní nepreukázal, že žalobcovi ako priemernému spotrebiteľovi boli akokoľvek vysvetlené (v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti) následky uzavretia uvedenej dohody, a to najmä s ohľadom na jej odplatnosť vo výške takmer 15% z poskytnutej sumy úveru.

42. Žalovaný takýmto konaním porušil odbornú starostlivosť vo vzťahu k spotrebiteľovi, pretože nekonal na úrovni osobitnej starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, a ktorá by zodpovedala čestnej obchodnej praxi. Zároveň použitím obchodnej praktiky došlo k podstatnému narušeniu ekonomického správania žalobcu ako priemerného spotrebiteľa, nakoľko obchodná praktika bola žalovaným využitá na značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil. Je nepochybné, že žalovaný tým, že nevysvetlil žalobcovi všetky dôsledky podpísania dohody o poskytnutí služby z jeho strany (najmä navýšenie celkovej sumy už i tak vysokej odplaty o viac ako 11%), narušil ekonomické správanie žalobcu ako spotrebiteľa, v dôsledku ktorého urobil rozhodnutie, ktoré by ako informovaný spotrebiteľ inak neurobil.

43. Súd má za to, že nie je dôvodné očakávať, že by sa spotrebiteľ v prípade, že by mu boli poskytnuté podstatné informácie zo strany žalovaného, rozhodol podpísať uvedenú dohodu o poskytnutí služby, keď v takom prípade pri poskytnutom úvere 1.500,- eur by mal dlžník celkovo uhradiť sumu 2.091,29 eura (1.875,54 eura + 215,75 eura), pričom by za takto zvýšenú odplatu nemal dostať adekvátne protiplnenie. Služba pre žalobcu mala spočívať v možnosti odkladu splatnosti maximálne troch splátok, aj to len za splnenia podmienok uvedených v čl. 8.2 (praceneschopnosť dlhšia ako 3 týždne alebo ak bol s dlžníkom skončený pracovný pomer, pričom nárok na odklad nemá, ak bol v omeškaní s úhradou splátky dlhšie ako 30 dní). Výška odplaty za uvedenú službu je úplne neprimeraná tomu, že táto služba ani nemusí byť poskytnutá v plnom rozsahu, resp. nemusí byť za trvania úverového vzťahu poskytnutá vôbec. Okrem toho súd poukazuje na to, že ide o bežnú službu, ktorú by mala pokrývať odplata za úver.

44. Konanie žalovaného, ktorým si pri podpísaní Zmluvy o revolvingovom úvere nekalou obchodnou praktikou zabezpečil zo strany žalobcu aj podpísanie Dohody o poskytnutí služby, nemožno hodnotiť

inak ako špekulatívne konanie majúce za cieľ zabezpečiť si vyššiu odplatu z poskytnutého úveru, bez toho, aby podpísanie druhej zmluvy malo prospech aj pre spotrebiteľa. Zároveň súd uvedené konanie považuje za obchádzanie zákona, keď náklad na odplatu z dohody nie je zahrnutý do celkovej odplaty, a tým ani do informácie o RPMN, pritom Dohoda o poskytnutí služby je zmluvou závislou od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto by mala byť RPMN vypočítaná z oboch zmlúv. Súd nepovažoval argument žalovaného o individuálnom dojednaní dohody o poskytnutí služby za opodstatnený, nakoľko táto zmluva ako samostatné dojednanie o právach a povinnostiach zmluvných strán absolútne neobstojí, pretože bez uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere stráca uvedená dohoda akýkoľvek význam. Samostatnosť dohody vylučuje aj skutočnosť, že text dohody je obsiahnutý v rámci článkov zmluvy o úvere a nejde o samostatný dokument. Súd pritom poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 18Co/279/2014 zo dňa 21.10.2015, s ktorým sa stotožňuje, a v ktorom odvolací súd uviedol, že „zmluva vypracovaná žalovaným a predložená žalobcovi na podpis vzbudzuje zdanie, ako keby jej obsahom bol len jeden právny úkon. Je to evidentné hneď z jej označenia. Až v strede pretlačeného formulára zmluvy je pod bodom 8 spomenutá ďalšia zmluva a to dohoda o poskytnutí služby. V prípade dvoch alebo viacerých právnych úkonov obsiahnutých v jednej listine, by preto malo byť bežnou praxou a zvyklosťou bankových alebo nebankových subjektov túto pluralitu právnych úkonov zvýrazniť. Žalovaný túto pluralitu právnych úkonov vôbec nezvýraznil, ale naopak vyvolal dojem, ako keby so žalobcom uzatvoril len jeden právny úkon. Takéto konanie žalovaného bežnej praxi a zvyklostiam odporuje a preto je v rozpore s dobrými mravmi. Konanie priečiace sa dobrým mravom je preto dôvodom neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.“

45. Súd teda dospel k záveru, že v uvedenom prípade pri uzatváraní predmetnej dohody došlo k nekalej obchodnej praktike zo strany žalovaného, nakoľko boli naplnené znaky nekalosti obchodnej praktiky v zmysle § 7 ods. 2 zák.č. 250/2007 Z.z.. Zároveň súd dospel k záveru, že skutočným účelom dohody o poskytnutí služby bolo navýšiť odplatu za poskytnutý úver, a tým obchádzať § 53 ods. 6 OZ. Zároveň došlo k obchádzaniu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože žalovaný dosiahol to, že odplatu za službu nezapočítal do výpočtu RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Z uvedeného dôvodu súd Dohodu o poskytnutí služby zo dňa XX.XX.XXXX považuje za priečiacu sa dobrým mravom a zároveň za obchádzajúcu zákon, preto v zmysle § 39 OZ za absolútne neplatnú, a teda nespôsobujúcu žiadne právne účinky. Zároveň bolo neplatné aj dojednanie o započítaní, nakoľko bolo súčasťou dohody, ktorá je neplatná ako celok a dojednanie o započítaní nie je možné od nej oddeliť. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné vychádzať z toho, že žalovaný z poskytnutého úveru vo výške 1.500,- eur čerpal sumu 1.284,25 eura, keď k započítaniu nedošlo, nakoľko záväzok žalobcu plniť z dohody pre jej neplatnosť nevznikol.

46. Z nepopretých skutkových tvrdení žalobcu v spojení s Oznamením o zosplatnení zo dňa 27.09.2016 (č.l. 25) vyplýva, že žalobca uhradil žalovanému celkom 37 splátok vo výške XX,XX eura. Celkom tak žalobca žalovanému zaplatil sumu 2.973,69 eura (80,37 eura x 37), z čoho vyplýva suma bezdôvodného obohatenia vo výške 1.689,44 eura (2.973,69 eura - 1.284,25 eura). Uvedená suma predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, nakoľko o túto sumu mu žalobca plnil bez právneho dôvodu, keďže pre bezúčnosť a bezpoplatkovosť úveru a neplatnosť dohody o poskytnutí služby nebol povinný plniť žalovanému viac ako sumu vyčerpaného úveru. S poukazom na uvedené uložil súd žalovanému vo výroku I. rozsudku povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.689,44 eura.

47. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, má voči nemu žalobca nárok aj na úrok z omeškania. Keďže pri prejednávanom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je v právnom predpise ustanovený čas plnenia, treba podľa § 563 OZ vychádzať z toho, že dlžník je povinný zaplatiť veriteľovi prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o plnenie. Hoci žalobca tvrdil, že žalovaného vyzval na vydanie bezdôvodného obohatenia elektronickou komunikáciou dňa 05.01.2017, z predsporovej výzvy zo dňa 04.01.2017 (č.l. 9) vyplýva, že žalobca nevyzval žalovaného na zaplatenie konkrétnej sumy, a preto nemožno uvedenú výzvu považovať za výzvu na plnenie v zmysle § 563 OZ. S poukazom na uvedené, súd uzavrel, že žalovaný bol na plnenie preukázateľne vyzvaný až doručením žaloby prostredníctvom súdu dňa 30.01.2018 (doručenka na č.l. 31). Žalovaný bol potom povinný plniť v zmysle § 563 OZ nasledujúci deň po doručení, pričom do omeškania sa dostal nasledujúci deň po tom. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný sa s vydaním bezdôvodného obohatenia vo výške 1.689,44 eura dostal do omeškania dňa 01.02.2018 (30.01.2018 doručená výzva na plnenie, 31.01.2018 deň splatnosti, 01.02.2018 prvý deň omeškania), a preto mu súd priznal úrok z omeškania z priznanej sumy od uvedeného dátumu vzniku omeškania, a vo zvyšku žalobu vo výroku II. rozsudku zamietol,

keď žalobca žiadal úrok z omeškania už odo dňa 20.01.2017. Žalovaný sa dostal do omeškania dňa 01.02.2018, keď výška základnej úrokovej sadzby bola 0,00 %, žalobca tak má v zmysle § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. popri dlžnej istine aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% (5 + 0,00 %) ročne zo sumy 1.689,44 eura od 01.02.2018 do zaplatenia.

48. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov považoval súd žalobu za dôvodnú v časti uvedenej vo výroku I. rozsudku, t.j. zaplatenia istiny 1.689,44 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.689,44 eura od 01.02.2018 do zaplatenia, pričom súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu s príslušenstvom v primeranej lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 CSP. Vo zvyšnej časti (v prevyšujúcej časti úroku z omeškania) súd žalobu vo výroku II. rozsudku zamietol. Súd sa ako nadbytočným nezaoberal otázkou revolvingu, nakoľko žalobcovi revolving poskytnutý nebol, ale čerpal úver jednorazovo.

49. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

50. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

51. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

52. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (1) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (2)

53. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalobca bol v konaní v celom rozsahu istiny úspešný, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100% trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku III. rozsudku. Neboli pritom tvrdené a súd ani sám nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému nemal priznať. Pri zamietnutí žaloby v časti úroku z omeškania súd na uvedené neprihliadal ako na smerodajné pri určení výšky úspechu žalobcu, nakoľko príslušenstvo nebolo samostatným predmetom konania. Súd pritom podporne poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č.k. 10CoPr/2/2016-361 zo dňa 27.06.2016, v ktorom odvolací súd uviedol, že „súd prvej inštancie ... pochybil tiež v tom, že pri posudzovaní úspechu a neúspechu vyčíslaval výšku priznaných úrokov z omeškania ku dňu rozhodnutia súdu, pričom pre takýto postup by bol dôvod len vtedy, ak by úroky z omeškania tvorili samostatný predmet konania, ak sú však len príslušenstvom istiny, pri posudzovaní miery úspechu v konaní nie je dôvod na úroky z omeškania prihliadať.“ O výške náhrady trov konania žalobcu bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. m) CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).